

Майсторътъ влѣзе въ дървената постройка, кждето зидаритѣ криеха съчивата си, нарами една голѣма торба и замина нагоре по витата стълба на минарето като пѣтникъ, който си отива. Когато възлѣзе на викалото, той се потули за малко и неочаквано се показа съ две голѣми криле на раменетѣ. Раздвижи тия криле чудниятъ българинъ и леко се дигна нагоре. Поразенъ, като ударенъ отъ гърмотевица, султанътъ се залюлъ и седна възъ стѣпалата на Шишмановия дворецъ. Турцитѣ онѣмѣха. А крилатиятъ българинъ полетѣ като ангелъ къмъ крепостната врата, кждето се тѣлпѣше мравунякъ отъ християни. Щомъ го съзрѣха, българитѣ нададоха тревоженъ викъ и взеха да се кръстятъ. Познаха го по бѣлата коса, по боситѣ крака и по голѣмитѣ черни ржце.

Манолеее, майсторе — викаха тѣ — кжде отивашъ?

— Отивамъ къмъ оня свѣтъ, кждето нѣма кръвъ сълзи и страдания.

— Ще се върнешъ ли пакъ при насъ?

— Ще се върна подиръ много години, когато надъ скжпата българска земя отново изгрѣе зорницата на свободата. Тогавя моитѣ дървени криле ще станатъ желѣзни. Тѣй да запомните и да разказвате на поколѣнията!

Гласътъ му заглѣхна въ шума на есения вѣтръ който го носѣше къмъ Рѣховската крепостъ. Когато излѣзе надъ планината, крилатиятъ човѣкъ се превърна на малка птичка и се загуби.

И такова чудо не бѣхме виждали и него доживѣхме да видимъ. Българитѣ бѣха омаломощени и потѣпкани, ала сега отново заякнаха духомъ. Надежда изпълни сърдцата имъ.

Предложихъ на Халилъ ялаша една торбичка златици за плановетѣ на крилетѣ, обещахъ му и една златна венецианска сабя, ако научи тайната на майсторъ Манола и ми я каже. Цѣла недѣля турчинътъ претърсва кжщурката, разпитва зидаритѣ, мъчи ги съ нажежено